

III

Ломицький вбрався і був наготові йти на чай до Марусі.

«Мабуть, не бреше Христина,— щось є! Може, й справді Марусина мати — чудна чи трохи прицуцувата. Двічі був я в Марусі, двічі бачив слід її матері в гостинній, а стара неначе все втікає од мене. А забіжу я до Христини та поговорю!»

Ломицький увійшов в гостинну Бородавкіна. В гостинній нікого не було. З одчинених дверей з кімнати обізвалась Христина.

— То ви, Дем'яне Антоновичу?— гукнула Христина в своєї кімнати.

— Я! — обізвався Ломицький.

— Правда, маєте до мене діло? А я й знаю яке! Йдіть сюди в мою кімнату, бо будемо говорити секрети—потай од усіх,— гукнула Христина.

Ломицький увійшов в Христинину кімнату. В Христининій кімнаті неначе жив якийсь нетяга-бурлака в спідниці. Усе було розкидане, усе лежало не на своєму місці. На столі валялись книжки, голки, заполоч; на ліжку валялась сукня, оксамитове пальто, усе в пуху та в пір'ї; вишивані прегарні рушники висіли на ліжку, валялись на подушках; кругом Христини на килимі валялись обрізки полотна, якісь шматочки, клаптики матерії, висмикані нитки з канви. Христина ніби сиділа в якомусь кублі, наче нечепурна квочка в гнізді в обичайці.

— Сідайте на розкауйте! Як же вас привітала стара Каралаєва?— спитала Христина.

— Хто його знає й як?

— Чи не розібрали й досі, чи що? Це можна було зразу бачити. Ой ви! Кваша ви, джумига, а не панич! Додала б ще щось, та... піч у хаті слухає...

— Та я її й досі не бачив,— обізвався Ломицький.

— Не виходить?— крикнула Христина.

— Не вийшла, і я її й досі не бачив в її господі.— сказав Ломицький.

— Погано. Молоду ви дійсно впіймали, а стару трудно впіймати. Впіймайте й цю репу — і будете козак! докажіть слави!— сказала Христина.

І Ломицький розказав Христині про свої візити і про свої здогади, що стара Каралаєва просто-таки втікає з гостинної, одникує од його, як він заходить до Марусі, а не до неї.

— Ця баба з ганжою, як-от бувають з ганжою коні або корови... Я ж вам казала! В неї все приличковане, і вона сама личкована.

— Еге, ви йдете попід вікнами дому, як заходите до Марусі?— спитала Христина.

— Авжеж попід вікнами, бо так випадає,— сказав Ломицький.

— То-то й ба! А як ще раз йтимите, то не йдіть попід вікнами, та закрадьтесь тихенько в хвіртку, щоб і собака не гавкнула, та в прихожу, та шусть в гостинну! Тоді, може, і впіймаєте стару птаху в гніздищі та, може, якось і поєднається з нею. Вона любить сидіти в гостинній край вікна в кріслі та ловити очима гави у небі,— сказала Христина.

— Може, й ваша правда,— обізвався Ломицький.

— Не «може, правда», а зовсім-таки щира правда!— гукнула Христина.— Хитрий ви, з біса, та не зовсім:

незугарні ви, як я бачу, ловити дичину. Пам'ятайте, що нашого брата нелегко ловити:

готуйте добрі сильця та западеньки, от що! Стара Каралаєва хитра й досвідна птаха з полив'яним носом.

— Вже й ви наговорите!— обіззався Ломицький.

— А що? образився, що його прийдішня теща — птаха з полив'яним носом? Поживете — побачите і згадаєте Христину Степанівну.

— Дай боже, щоб не прийшлося згадувати!

— От туди к дідьку! Це добра дяка! Нехай, мов, Христина Степанівна вбрешеться! Це буде краще. Ой ви! Вчені ви, та не дрюковані!

І Христина без церемонії махнула на Ломицького вишиваним рушником, зачепила його по голові, розкудлала волосся і обсипала його голову й плечі повитяганими з взірця нитками канви.

— Та й пустуете ж ви! Зовсім обліпили мене нитками!

— От тепер ви гарні! Так і йдіть з візитом до Каралаєвої! Але невже ви оце ходили до Марти Кирилівни в оцьому куценькому піджаку?— спитала Христина.

— Атож! А хіба що?— спитав Ломицький.— Молода Каралаєва сказала мені, щоб я заходив до неї запросто на чай ввечері.

— То молода, а то стара! Не забувайте і про стару. І перший візит робили ви в цьому куцоу убранні?—спитала Христина.

— Ні, перший візит я робив в чорному сіртуці.

— Гм... Пам'ятайте-бо таки, що в Каралаєвій в нутрі сидить дві бабі: одна ліберально-модна, а друга старомодна консерваторка. Ви в куцоу піджаці зробили візит Каралаєвій новомодній, а тепер робіть візит Каралаєвій старомодній в фрак, в білім галстусі і доконче вранці. Цей візит буде для вас безпечніший. Може, тоді вона й сподобить вас, що вийде до вас.

— Може, й справді так... А в яким же тоні провадити розмову з нею? чи в ліберальному, чи в консервативному?— спитав Ломицький.

— Для цього майте вже свій хист. Стару Каралаєву сам чорт товкачем в ступі не влучить,— сказала Христина, і зареготалась.

— Гм... Але й ви вже аж геть то по-сільській говорите!— сказав Ломицький і задумався.

— Дуже щиро? В мене що на умі, те й на язиці. А ви в неділю приборіться гарненько, причепуріться і втніть візит не степовий, не чумацький, а європейський, сучасний. Та минайте вікна! Та тихенько закрадьтесь, та крадькома навшпинячки до тієї птахи шусть у гостинну,— то й не сполохаєте! Отакечки зробіть! Чуєте?

— Спасибі вам за раду,— сказав Ломицький і почав прощатись.

— Потривайте ж, я обскубу з вас оте біле пір'я, що в вас на голові та на плечах,— сказала Христина і почала оббирати нитки канви з його голови та плечей.

Ломицький послухав Христинової ради, вернувся в свою квартиру, зоставивши свій візит до неділі.

Діждавши неділі, Ломицький убрався в фрак, надів білий галстук, високий циліндр, ясні рукавички і перед обідом побіг з парадним візитом до Каралаєвої. Він зумисне обійшов кругом кварталу і підійшов до дому Каралаєвої, минаючи вікна. Увійшовши

тихенько в прихожу, він скинув тихесенько пальто і раптово шугнув в гостинну.

Марта Кирилівна і справді сиділа в кріслі край вікна. Вглядівши несподівано в гостинній Ломицького, парадно прибраного, вона підвелась з місця. Але тікати з гостинної було нікуди, бо Ломицький трохи не заступив їй стежки до дверей. Він порекомендувався Марті Кирилівні. Гострими очима вона обвела його од чобіт до голови і з поважною, трохи гордою міною показала йому на крісло. Він сів. Марта Кирилівна, очевидячки з великою неохотою, і собі помаленьку вгніздилась в кріслі. Ломицький обвів її допитливими, цікавими очима. Він неначе допитувався по її очах, по її убранні, щоб знати, з ким доведеться мати розмову.

Марта Кирилівна була убрана в ясно-сіру сукню з густими червоними крапельками. Здавалось, неначе її уся хто покropив червоним огнястим дощем. На грудях лиснів ясно-пунсовий оксамитовий бант і неначе жеврів, ніби купка жару. Рум'яне, свіже, неначе налите кров'ю, лице аж пашіло, як у спеку. Гострі очі блищали іскорками. Чимсь гарячим, палким віяло од усеї її рівної постаті. Здавалось, ніби вона уся от-от займеться і спалахне огнем. По всьому було видно, що в Каралаєвій затаїлась вдача палка, уперта й гостра. В очах світився розум, але не без додатку хитрощів.

— Я вже мав честь бути в вашому домі, та не мав і досі щастя познайомитись з вами,— почав Ломицький.

— Моя дочка казала мені про вас... Я була тоді трохи слаба... В мене, бачте, мігрень в голові. Як оце прийде весна, то в мене часто аж судомить в голові,— обізвалась Марта Кирилівна.— Вас приймала моя дочка, а це все одно, що й я сама. В нас в домі, знаєте, нема старшого й меншого; ми з дочкою рівня, принаймні я маю такий погляд на обопільні стосунки між батьками й дітьми,— сказала Марта Кирилівна з поважною міною.

— Ваш погляд на це діло зовсім сучасний, гуманний,— обізвався Ломицький.

— В мене нема того, як буває в інших сім'ях, щоб діти по десять разів на день цмокали батька й матір в руку, на їх «викали». Нехай дочка на матір «тикає»: це провадить до свободи, не задавлює, не пригнічує особості людини,— сказала Марта Кирилівна.

— Такий погляд на виховання дітей робить вам честь,— сказав Ломицький.

— Вибачайте... я забула свою роботу на вікні,— сказала Каралаєва.

Вона встала, проворненькою ходою пішла до вікна, взяла з одвірка половину виплетеної панчохи з дротами, знов помаленьку вгніздилась в крісло, щоб не пом'яшкурити сукні, і почала плести панчошу, виставивши вперед руки і трохи піднявши їх вгору. Вона неначе показувала молодому хлопцеві: на, мов, дивись, яка я ліберальна: до служби божої в неділю вранці панчошу плету! Ту панчошу вона почала плести ще на перший день різдва і до великодня насилу виплела половину. Плела вона в свята та в неділі, ще й до служби, при гостях, щоб показати, що вона дуже ліберальна людина і не вважає на празники та на людські забобони.

Це, може, вас соромить, що я роблю роботу в неділю?— спитала вона в Ломицького.— Може, ви богомільні?

— Ні, ні кришки. Цей погляд залежить од вашого сучасного напрямку, та й годі!— сказав Ломицький, але на друге питання не одповів і слова.

— Ваш начальник, здається, дуже богомільний?— сказала Каралаєва?

«Мій начальник чи й справді богомільний, чи тільки вдає богомільного, бо часто ходить до церкви... в церкві часто стає навколішки і б'є поклони... Як скажу, що я не богомільний, то... часом, це донесеться до начальника і це мені пошкодить на службі. Може, й ця Каралаєва часом при нагоді і сама йому скаже... може... Усе може трапитись... Не годиться багато про себе говорити... Лучче змовчати,— подумав Ломицький і потім промовив:— Не знаю, бог його знає! Певно, богобоящий».

— Тут, на Басарабії, інтелігенція ще дуже старосвітська, патріархальна, ще дуже богомільна,— знов обізвалась Марта Кирилівна, мигаючи на сонці дротами.

— Ото, скажіть! — обіззався Ломицький. Ломицькому здалось, що він десь чув цю фразу, таку саму од слова до слова. Він почав пригадувати і нагадав: цю фразу говорила недавно Маруся, обмальовуючи звичаї і вдачу басарабської інтелігенції. Очевидячки, мати промовляла те, що чула од своєї дочки.

— Оце недавно була я в гостях в однієї знайомої. Моя знайома — дама з розумом і не без просвіти: подивитись на неї — зовсім європейська дама; до неї зайшло ще кілька сусід. І подумайте собі, що цілий вечір тільки й було розмови, що за церкви, за монастирі та за чудовні образи,— все розмовляли про чуда од чудовного образа Гербовецької богородиці. Я трохи не вмерла з нудьги! Дві дами прийшли в гості в чорних сукнях і з чотками в руках. Чи поймете віри? Мені здалося, ніби я зайшла в панянський монастир в гості до черниць, абощо.

Марта Кирилівна зареготалась з усієї сили своїх здорових грудей так голосно й дрібно, що сповнила своїм реготом усю гостинну.

Маруся стояла в другій кімнаті і через двері чула всю материну розмову.

«Що це мама оповідає там Ломицькому? Сміється з богомільних басарабських дам, а сама на минушому тижні ходила на прощу в той-таки Гербовецький монастир до чудовного образа богородиці, ще й п'ять здорових ставників та три фунти ладану дала на церкву. Я сама купувала ладан і свічки в Одесі. Гм! моя мама таки добра брехуха. Гм... Гм... це диво!.. А може, вона тільки чваниться своїм лібералізмом перед молодим хлопцем»,— подумала Маруся.

Маруся вже насторочилась виходити до гостя, але почувала, що од тих чваньковитих і брехливих материних слів дуже почервоніла. Вона глянула в дзеркало: щоки аж пашіли од сорому. Підождавши трохи, поки прохололи щоки, Маруся вийшла в гостинну.

Ломицький встав з крісла і проворненько, по-джентльменському, навіть трохи по-офіцерському прискочив до Марусі і цокнув закаблуками. Маруся широко витріщила на його очі. Фрак, циліндр в руці, ясно-жовті рукавички, джентльменська, зовсім не демократична, манера Ломицького, потім підслухана брехня й чваньковитість матері, і веселий регіт, блиск її очей — все це неначе туманом повіло її очі. Світ сонця лився через двоє вікон і заливав різким блиском гостинну. І при тому ясному південному світі Маруся ще ніби виразніше прикмічала якусь хибу, котрою ніби сповнилась уся гостинна і одбивалась на виду в матері і навіть в тихих карих очах в Ломицького. Щирій, правдивій дівчині стало чогось ніяково, навіть соромно.

— Що це ви з таким парадом до нас? — вихопилось слово в Марусі проти її волі, якось несамохить.

Ломицький спустив очі і стояв мовчки. Він і сам не знав, що на те відповідати.

— Я бував у вас у будень, а тепер неділя, ще й свято...— насилу спромігся він знайти сяку-таку одмовку.

— Ха-ха-ха! — зареготалась Марта Кирилівна.— Ви, як я бачу, людина старого стилю, хоч на літа й молоді. В вас, бачу, є ще й якісь будні й свята. Сказати правду, ви мене трохи налякали своїм парадом. Ми не стародавні аристократки, а люде нового часу. Ви, будьте ласкаві, заходьте до нас в простішому убранні; мене оцей фрак та циліндр просто-таки лякає: я людина сучасна і показного параду не люблю, навіть його зневажаю.

Маруся широко розкрила очі на свою маму. Вчора мати нарікала, що Ломицький прийшов в гості до їх в піджаку, неначе до міщан, а сьогодні співає зовсім в інший тон і трохи не лає Ломицького за той фрак. Вона знов почервоніла.

«Що це за знак, що сьогодні на маму напала якась пропасниця фальші?» — подумала молода дівчина.

Марта Кирилівна несподівано зітхнула дуже вже демократично і навіть рота не затулила рукою. А не затулила вона рота, мабуть, тим, що в неї зуби були білі й дрібненькі.

— Одже я не зовсім виспалась цієї ночі,— сказала вона до Ломицького.

— Може, вчора в вас були гості? — спитав Ломицький.

— Ні, ми самі вчора ввечері були в гостях. А там зібралась компанія, зовсім мені не до смаку,—сказала Марта Кирилівна.

«Цікаво знати, який то в вас смак до людей»,— подумав Ломицький.

— В нас в гостях звичайно усе грають в карти, а ви, мабуть, не любите карт? Еге?— обіззавсь Ломицький.

— Не люблю тих карт, хоч і сама поневолі часом мушу грати, як часом присилують та наможуться господар або господиня,— сказала Марта Кирилівна.— Та там і в карти грало не багато гостей, але, знаєте, зібралась компанія стареча, усе лисі діди та баби. А в їх розмова була усе стареча, дуже вже пісна, буцім пилипівчана або петрівчана. Я більше люблю компанію молоду; та й те мені до вподоби молоде товариство не тоді, коли воно танцює та співає,— я більше люблю ті змагання молодих людей про вищі питання, усякі загальні світові сучасні питання; слухала б та балакала цілий вечір. Отака розмова припадає мені до смаку,— в цьому в мене з Марусею один погляд.

Ломицького трохи стривожив цей смак в Марти Кирилівни і самої Марусі.

— Часом до нас посходяться Марусині товаришки, то в їх усе змагання та розмови та знов змагання про нові...

— Про нові ідеї,— додала Маруся, неначе підказала.

— Про нові ідеї, а найбільше, знаєте, про нові...— тягла далі Марта Кирилівна і неначе запикувалась, буцім-бито соромилась говорити далі, щоб не видати секрету.

— Про нові принципи,— знов неначе підказала Маруся.

— Про нові... про нові новомодні науки, нову віру,— тягла далі Марта Кирилівна.

Ломицький зовсім стурбувався, почувши про ті нові принципи та ще й про якусь нову віру в такому затишному закутку. «Оце, гадав собі схватись од тих ідей в цьому затишку,

а тут тобі на: якась нова віра!» — подумав він.

«Одже збрехала святителька Христина! В цій Каралаєвій зовсім сидить не дві бабі, а одна; і ця одна — суцільна, а не штукована — визначається ясно і виразно: баба ліберальна. От тобі й на! Коли б часом і дочка не була така дуже вже ліберальна... а то...» — подумав Ломицький.

— Ви, мамо, вже геть-то піднімаєте нас на високий п'єдестал. Ми стоїмо зовсім-таки не на підніжках, а на землі, долі, як і усі люде, і пиндючитись нам зовсім-таки не личить,— обізвалась Маруся.

В Ломицького трохи одійшло од серця. Йому зовсім не бажалось, щоб його жінка стояла на високому підніжку та ще, борони боже, і його тягла на той підніжок па показ людям.

«Ох, краще було б жити так, щоб тебе ніхто не знав не відав, щоб про тебе ніхто навіть не чув, що ти й на світі животиєш; щоб ніхто не знав, які думки ворущаться в твоїй голові і як вони ворущаться»,— подумав Ломицький.

— Ми, здається, земляки? на одному степу зросли? в чумацьких краях? — несподівано спитала в Ломицького Марта Кирилівна українською мовою.

— Земляки. Я родом з-за Дніпра, з Херсонщини,— сказав Ломицький і знов почувив, що його душа трошки ніби збентежилась.

— Я люблю свою мову, а ще більше люблю наші українські пісні. А ви? — спитала Марта Кирилівна якось одрубчато.

«Випитує... здається, випитує... Щось є! Ліберальничає й випитує... Може, вона потайна жандармка. Дідько її вгадає! Щось воно трохи чудне. Спитала навіщо про це діло і так несподівано, неначе з тину вирвалася»,— подумав Ломицький.

— Чом же...— сказав Ломицький так, що його одповідь можна було погнути трохи сюди, трохи туди.

— Одначе ми годуємо гостя речами, а не калачами,— сказала Маруся.

— Час кофе пити. Біжи, серце Марусю, та принеси нам кофе,— сказала Марта Кирилівна, і її голос став різкіший, приказуючий.

Маруся принесла кофе. Марта Кирилівна почухала чоло дротиком і поклала панчошу на столі.

— Присовуйтеся ближче до нас,— сказала Марта Кирилівна і показала рукою на порожнє місце перед столом.

Ломицький сів коло стола. Маруся поставила перед ним стакан кофе, а сама сіла на софі попліч з матір'ю. Ломицькому здавалось кофе таке смачне, якого він ізроду не пив. Проти його на канапі сиділа Маруся. Проти своєї червоновидої матері вона здавалась пишною, делікатною трояндою або білою лелією. Ще ніколи її матове лице не здавалось йому таким делікатним, ще ніколи її чималі подовжасті очі не світилися таким тихим, ясним рівним світлом: вона була рада, що її мати посиділа, привітно побалакала і ласкаво обійшлась з Ломицьким, була весела і навіть реготалась.

«Хоч накидала мама повну хату хиб, але, здається, Ломицький припав їй до душі»,— думала Маруся, допиваючи кофе і втираючи свої повні, як вишня, та червоні, як черешня, уста маленькою салфеточкою, вишитою червоними взірцями.

А справді, Марта Кирилівна розбалакалась і ліберальничала, щоб почванитись перед молодим хлопцем і уявки виявити, що вона, хоч ніби й літня людина, але ще молода і тілом і душею. Вона молодилась своїм лібералізмом та своїми сьогочасними поглядами. Випивши кофе, Маруся взяла стілець, сіла рядком з Ломицьким і почала з ним веселенько розмовляти. Матері це не сподобалось.

— Марусю! візьми стакани та однеси в столову,— сказала мати.

Маруся встала, однесла стакани, вернулась і знов сіла поруч з Ломицьким. Ломицький повернув стілець й сів лицем до Марусі. Вони знов почали любенько балакати. Мати мовчала, плела панчошу та вряди-годи кидала допитливим оком на дочку. В Марусі розчервонілись щоки, заблищали очі. Тихий Ломицький і собі розворушивсь, розбалакавсь, став жвавіший. Він неначе заметився од Марусі веселістю та жвавістю.

«Одже цей молодий хлопець подобається Марусі,— думала Марта Кирилівна.— Чи ти ба! Як в неї заблищали очі! Як ллється розмова! Одже ще причепиться до Марусі... а вона, може, захотиться та й вийде за його заміж... Погано мені буде без Марусі... Цц...»

Марта Кирилівна почутила, що її розбирає злість на Ломицького і на Марусю. Вона підвела очі і несподівано вже крикнула на дочку наче сердито.

— Піди лишень в пекарню та подивись, щоб куховарка часом не пересолила котлетів! Та не забудься поперемивати посуд!

Ломицький витріщив очі з дива: Марта Кирилівна крикнула різким голосом, неначе ворона закрякала. Після її веселого щебетання та криклива фраза якось свиснула й задзижчала, неначе куля.

Маруся з великою нехиттю підвелася з стільця і вийшла. В Марти Кирилівни дротики швидше заворушилися в руках. Вона насупила тонкі брови, міцно стулила уста і сердито вп'ялась очима в панчошу, неначе сердилась на неї і карала її, штрикаючи дротами.

«Ого! не все, мабуть, так щебече стара, як оце недавнечко передніше зо мною щебетала,— подумав Ломицький.— Може, Христина і правду казала: щось оце з Марти Кирилівни неначе вже визирнула друга баба, вже зовсім інша».

В світлиці стало тихо. Ломицький мовчав і поглядав на двері. Він ждав Марусі.

— Який же в вас начальник? Чи добрий чоловік? Чи робочий? Чи, може, тільки ладен повсякчас кричати, та принукувати, та поганяти? Знаю я ті начальства! Знаєте, їх наставляють більше як пригоничів, задля того щоб слідкувати за урядовим людом та приганяти, а не задля того щоб діло робити,— сказала Марта Кирилівна.

«Вивідує... знов випитує. Певно, хоче випитати, чи поважаю я начальство... Треба стерегтись»,—подумав Ломицький.

І він почав хвалити свого начальника, але так хвалив, що аж перехвалив на один бік.

Марта Кирилівна знов розговорилась, але Ломицький примітив, що тон її розмови вже був інший, холодніший, як ті фарби в малюванні, котрі кладе маляр на густі затінки під скелями та під високими горами. Він тільки ждав, поки вийде Маруся, щоб попрощатись. Маруся вийшла. Ломицький встав і почав прощатись. Марта Кирилівна подала йому руку і ще холоднішим, неначе льодовим, тоном промовила:

Сподіваюсь... Що ви в нас... не останній раз? — Але в думці вона гаряче бажала, щоб то був останній раз, були останні його одвідини.

Маруся провела Ломицького в прихожу. Ломицький раденький вертався додому. Марусина мати побалакала з ним веселенько, любенько і навіть просила заходити. Тільки чогось остання її гостра фраза все чулась та лунала в його вухах, як вороняче крякання, неприємна, роблячи різніння в її прихильній до його розмові. Ломицького встріла Христина і все дочиста випитала в його. Вона зацікавилась його романом, бо була дуже охоча й ласа до таких романів та романічних пригод.

«Цікаво було б розворушити роман і самої Марти Кирилівни. Я ж знаю її давній роман з Бичковським, як-то кажуть, од дошки до дошки. Бичковський оце швидко буде в брата в гостях. Покличу я в гості і Марту Кирилівну. Вони не бачились вже, може, років з п'ятнадцять. Як-то вони тепер стрінуться?» — подумала Христина.